

Arrest

nr. 275 016 van 6 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HALLI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1949.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 augustus 2015. Op 1 september 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 20 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die bij arrest nr. 202 215 van 10 april 2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd bevestigd.

Op 12 juni 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 29 augustus 2018 verklaarde de commissaris-generaal dit volgend verzoek om internationale

bescherming niet-ontvankelijk. Bij arrest nr. 216 048 van 30 januari 2019 verwierp de Raad het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 10 april 2019 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 19 juli 2019 verklaarde de commissaris-generaal dit volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 13 december 2019 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 12 maart 2020 verklaarde de commissaris-generaal dit volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 15 september 2021 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 november 2021 vult de verzoekende partij de "verklaring volgend verzoek" in op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 17 maart 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil afkomstig uit Kiran in Baticalao (Oost-Sri Lanka). U was vrachtwagenchauffeur en heeft in het verleden af en toe "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelaam) geholpen met het vervoer van goederen. Uw zoon is op dertienjarige leeftijd meegenomen door "LTTE" om hun rangen te vervoegen. In juli 2009 keerde uw zoon terug. Omdat er problemen waren met de Karuna groep –een groep Tamils die zich van "LTTE" hebben afgesplitst- stuurde u uw vrouw en uw kinderen naar Kandy. Uw schoonbroer zorgde er voor dat uw vrouw en kinderen uit Sri Lanka konden vertrekken en sindsdien heeft u geen enkel contact meer met hen. Na de terugkeer van uw zoon kwamen leden van de Karuna groep informeren naar uw zoon. U vertelde hen dat u hem samen met uw vrouw en zijn zus naar Kandy had gestuurd. Zij gaven u een maand om uw zoon aan te sporen om terug naar Kiran te komen zodat zij een onderzoek naar hem konden doen. Na een vijftiental dagen kwamen zij opnieuw informeren naar uw zoon en eisten dat uw zoon onmiddellijk moest komen anders zou u een geldsom moeten betalen. Voorts eisten ze dat u niet meer mocht rijden met uw vrachtwagen. Omdat het leven voor u moeilijk werd besloot u om in januari 2010 ook naar Kandy te verhuizen. In 2012 overleed uw schoonbroer en vertrok u naar Colombo. Ergens in februari 2014 werd u door leden van Karuna ontvoerd en werd u ondervraagd over de verblijfplaats van uw vrouw en uw kinderen. U vertelde dat u niets wist, doch zij geloofden u niet en vroegen u 10 lakh of 1.000.000 roepies. U zei dat u dat geld niet had en werd vervolgens geslagen en viel flauw. U werd wakker in het hospitaal en kreeg opnieuw bezoek van uw ontvoerders. Zij zeiden dat u moest zeggen aan de politie dat u uw verwondingen heeft opgelopen omdat u werd aangereden door een motorfiets. Nadien kwamen uw ontvoerders nog eens langs en vroegen aan de dokter wanneer u ging ontslagen worden. U wachtte uw ontslag uit het ziekenhuis niet af en besloot, toen u zich een beetje beter voelde, om het ziekenhuis te verlaten. U vertrok vervolgens naar Chillaw dat gelegen is naast de luchthaven in Negombo. Na ongeveer 3 maanden in Chillaw te hebben verbleven ontmoette u een man die ook aanwezig was in de lodge waar u in Colombo woonde, en die vertelde u dat het mensen van Karuna waren die naar u op zoek waren. Na een jaar verbleven te hebben in Chillaw slaagde u er uiteindelijk in om Sri Lanka te verlaten. U reisde op 5 augustus 2015 met eigen paspoort naar een onbekende plaats. Vervolgens nam u opnieuw een vliegtuig naar een onbekende plaats, waar u ongeveer 20 dagen verbleef. Vervolgens reisde u per auto verder naar België, waar u op 28 augustus 2015 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter ondersteuning van dit verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een gedeelte van uw paspoort en een tracing van het Rode Kruis.

Op 20 november 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Oosten van Sri Lanka, noch aan de problemen die u zou hebben gekend met de Karuna-groep. U tekende beroep aan tegen deze beslissing en legde in het kader hiervan nog een medisch verslag neer. Op 10 april 2018 bevestigde de RvV echter bovenstaande beslissing. U ging niet verder in beroep.

Zonder België te hebben verlaten diende u daarentegen op 12 juni 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees nog steeds naar uw eerdere verklaringen en herhaalde niet terug te kunnen naar Sri Lanka daar de Karuna-groep er nog steeds aanwezig is. Daarnaast heeft u niets of niemand meer in Sri Lanka en zou uw vrouw ondertussen opnieuw gehuwd zijn en in Frankrijk wonen.

U heeft verder geen informatie over uw zoon of dochter en vermeldde tot slot depressief te zijn. Ter staving van uw volgend verzoek legt u een origineel medisch rapport van Fedasil neer, een kopie van een Sri Lankaans medisch rapport en een kopie van uw huwelijkscertificaat. U legde tot slot opnieuw een kopie van uw paspoort en geboorteakte neer.

Op 29 augustus 2018 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV, maar zij bevestigden de beslissing van het CGVS in hun arrest van 30 januari 2019.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 10 april 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. Heden herhaalt u dat u geen netwerk heeft in Sri Lanka. U verklaart eveneens ziek te zijn en last te hebben van astma. U legt geen documenten neer ter staving van uw huidige verzoek om internationale bescherming.

Op 19/07/2019 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 13 december 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij naar bovenstaand relaas. Ter ondersteuning van uw huidige verzoek legt u enkele foto's neer die dienen aan te tonen dat uw zoon bij de Kaunagroepering zat. U verklaart tevens Sri Lanka in 2010 via de haven verlaten te hebben.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 15 september 2021 een vijfde verzoek in om internationale bescherming. U verwees daarbij naar uw motieven zoals u die voorheen had uiteengezet en herhaalde niets of niemand meer te hebben in Sri Lanka. U stelde bovendien in het verleden niet alles correct te hebben kunnen verklaren daar u depressief en verslaafd aan alcohol was. U legde geen documenten neer ter staving van uw volgend verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk uw vrees ten aanzien van de Karuna-groep alsook de bewering dat u niets of niemand meer zou hebben in Sri Lanka. Echter werd in het verleden meermaals en op uiterst omstandige wijze uiteengezet waarom uw asielmotieven niet overtuigden. Dat u hier nu toch opnieuw naar zou verwijzen, zonder meer, volstaat dan ook niet om te spreken van een nieuw element. U toonde bovendien op geen enkele manier aan waar het CGVS in haar eerdere beoordeling(en) een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen.

Waar u tot slot zou verwijzen naar enige medische hindernissen, alsook uw onvermogen om terdege uw verhaal uit de doeken te kunnen doen, dient te worden vastgesteld dat, daargelaten u dit allerm minst wist te staven, dergelijke medische problemen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Ook wat betreft de overige moeilijkheden die u zou ondervinden omwille van uw onwettige verblijf, dient u zich hiervoor te melden tot de procedure 9bis.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat hoewel de oorlog tussen de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam, de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Sri Lanka: "Situatie bij terugkeer van Tamils" van 15 juli 2021) blijkt dat Gotabhaya Rajapaksa sinds zijn aantreden als president in november 2019 probeert om alle macht naar zich toe te trekken. Op 22 oktober 2020 keurde het Sri Lankaanse parlement amendement 20A goed met een tweederdemeerderheid. Meerdere geraadpleegde bronnen verwijzen naar het feit dat de grondwetswijziging gevolgen kan hebben voor alle minderheidsgroepen in Sri Lanka en in het bijzonder voor Tamils.,

Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, blijkt uit het door Cedoca gevoerde onderzoek dat er geen aanwijzingen zijn dat de in- en uitreisprocedures op Colombo Airport sinds de verkiezingen van november 2019 zijn veranderd. Iedereen die (gedwongen of vrijwillig) terugkeert naar Sri Lanka wordt bij aankomst op de luchthaven van Colombo door een medewerker van de immigratiedienst gecontroleerd op zijn identiteit én op zijn eventuele aanwezigheid op zogenaamde "stop and watch lists". Tijdens deze controle wordt ook onderzocht of de betrokkene een inbreuk op de immigratiewetgeving begaan heeft. Iedereen die op een lijst met gezochte personen (watch list) staat, of die in verband kan worden gebracht met criminaliteit of met inbreuken tegen de emigratie- en immigratiewetgeving, of die gezocht worden door Interpol zal verder ondervraagd worden. Wie op een zwarte lijst staat van personen die reeds in contact zijn gekomen met het gerecht of de politie en vervolgens een verbod hebben gekregen om te reizen (stop list) zal zeker tegengehouden worden.

Uit een analyse van de bronnen die gevallen rapporteren van detentie blijkt dat het bijna altijd gaat over personen bij wie een band met de LTTE bestaat of vermoed wordt. Personen die een betekenisvolle rol gespeeld hebben voor de zaak van het naoorlogse Tamilseparatisme en/of voor een heropening van de vijandelijkheden in Sri Lanka worden als een bedreiging voor de Sri Lankaanse staat beschouwd en zullen in de negatieve belangstelling van de Sri Lankaanse autoriteiten staan. Zij lopen een reëel risico gearresteerd te worden op grond van de Prevention of Terrorism Act (PTA).

Soms worden ook personen aangehouden op de luchthaven omwille van inbreuken tegen de migratiewetgeving. Een vrijstelling op borg binnen de 24 uur is hierbij de regel maar dit geldt niet voor gearresteerden van wie vermoed wordt dat ze betrokken zijn bij het organiseren of faciliteren van een illegale uitreis, die betrokken zijn bij documentenfraude, die gebruik gemaakt hebben van twee paspoorten, of die op een lijst van gezochte personen staan. Inbreuken op de migratiewetgeving kunnen leiden tot strafprocedures. Hierbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen Tamils en personen van andere etnieën. Uit het gegeven dat men bij een terugkeer naar Sri Lanka mogelijks strafrechtelijk vervolgd kan worden wegens het overtreden van de Sri Lankaanse wetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende immigratiewetgeving te handhaven.

Hierbij dient aansluitend te worden opgemerkt dat er in uw hoofde reeds in het verleden werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Sri Lanka op illegale wijze te hebben verlaten, dan wel hierbij gebruik zou hebben gemaakt van (ver)vals(t)e documenten.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt dat het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op internationale bescherming. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Sri Lanka: "Situatie bij terugkeer van Tamils" van 15 juli 2021) blijkt immers niet dat Tamils ingeval van terugkeer naar Sri Lanka meer gevisieerd worden of meer risico lopen om strafrechtelijk vervolgd te dan andere etnieën louter omdat ze Tamil zijn. Evenmin blijkt uit deze informatie dat een afgewezen verzoeker om internationale bescherming bij een terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt blootgesteld te worden aan een mensonterende of vernederende behandeling of bestraffing louter omdat hij in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Gezien u geen gewag maakt van, al dan niet (on)rechtstreeks, banden te hebben met de LTTE, en u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka op illegale wijze verlaten heeft, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat zij procedurele noden heeft kenbaar gemaakt en dat er een vrees is indien zij naar haar land van herkomst moet terugkeren. Zij stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet betwist dat personen die “*in aanmerking*” (*sic*) zijn gekomen met de Liberation Tigers of Tamil Eelam (hierna: LTTE) gevaar kunnen lopen in Sri Lanka. Hoewel zij keer op keer duidelijk heeft gemaakt dat haar leven in gevaar is door samenwerking met de LTTE, weigert de commissaris-generaal pertinent hiermee rekening te houden, aldus de verzoekende partij. Zij wijst op artikel 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en betoogt dat geen rekening werd gehouden met (i) het feit dat zij verschillende doodsb bedreigingen kreeg en noodgedwongen diende te vluchten van de Karuna-groep, (ii) het feit dat zij door de Karuna-groep zou worden vermoord door haar betrokkenheid bij de LTTE, en (iii) het feit dat zij reeds werd ontvoerd door de Karuna-groep.

Verder meent de verzoekende partij dat de commissaris-generaal vooringenomen is en met argwaan naar haar verhaal heeft geluisterd om vervolgens te verklaren dat de verzoekende partij haar geloofwaardigheid niet kon herstellen en dat er moeilijk geloof kon worden gehecht aan haar verhaal. Volgens haar had de commissaris-generaal aan haar verklaringen minstens een interpretatie kunnen geven “*waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen*”. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal een interpretatie heeft gegeven aan haar verklaringen over haar vluchtrelaas, aldus de verzoekende partij.

De verzoekende partij stelt zich tevens de vraag waarop de commissaris-generaal zich baseert om te stellen dat zij geen nieuwe elementen kenbaar heeft gemaakt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Zij betoogt: “*In casu heeft verzoeker waarheidsgetrouwe verklaringen afgelegd, alsook bijkomende elementen aangehaald in zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming.*” Zij wijst erop dat het ontbreken van de algemene geloofwaardigheid van het vluchtrelaas volgens UNHCR in zijn nota “Beyond Proof” niet voldoende is om een beschermingsstatus te weigeren. Zij stelt dat haar leven in gevaar is wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst, aangezien de Karuna-groep naar haar en naar haar echtgenote en zoon op zoek is. Dit zou een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt verder dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing motiveert dat zij geen enkel bewijsstuk voorlegt van deze elementen. Zij betoogt dat: “*In casu heeft verzoekende partij*

quasi al zijn hebben en houden achtergelaten in Sri Lanka. Doordat hij geen contacten heeft met bewoners van Sri Lanka bevindt verzoeker zich in de onmogelijkheid om bijkomende documenten te laten opsturen van zijn land van herkomst die de verschillende elementen in het asielrelaas staven." Het onderzoek is volgens haar onzorgvuldig.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat geen individueel onderzoek werd gevoerd en er enkel sprake is van een vermoeden. Zij betoogt dat: *"Desalniettemin diende de verwerende partij in casu rekening te houden met de concrete omstandigheden, en niet op systematische wijze de aanvraag te weigeren louter omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid."* Zij meent dat zij wel degelijk een risico op ernstige schade heeft aangetoond door meermaals te stellen dat een terugkeer naar Sri Lanka niet mogelijk is. Zij wijst erop dat zij heel wat traumatische ervaringen heeft opgelopen in haar land van herkomst, dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt die ertoe kan leiden dat zij ingeval van terugkeer naar Sri Lanka buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van voortdurende vrees zal terechtkomen. Zij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met haar situatie in Sri Lanka.

Verder stelt de verzoekende partij dat: *"Tot slot kan het ongeloofwaardig asielrelaas geen afbreuk doen aan de appreciatie van de verwerende partij. Zij dient nog steeds een individuele beoordeling te maken ten aanzien van de asielmotieven van verzoeker."* De commissaris-generaal betwist niet dat zij effectief is gevlucht uit Sri Lanka omdat zij wordt gezocht door de Karuna-groep, aldus de verzoekende partij. Zij stelt dat zij zich niet van de indruk kan ontdoen dat de commissaris-generaal haar verzoek om internationale bescherming op een systematische wijze niet in overweging heeft willen nemen louter en alleen omwille van het ongeloofwaardig vluchtrelaas.

3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip "nieuwe elementen of bevindingen" ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van

Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in*

uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze weerlegd door de verzoekende partij. Zij betoogt in haar verzoekschrift weliswaar dat zij verschillende elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit blijkt dat er procedurele noden zijn, doch zulks blijkt allerminst uit het administratief dossier (stuk 7, “Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ”) en evenmin verduidelijkt zij dit in haar verzoekschrift. De Raad ontwaart noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift elementen waaruit zou kunnen blijken dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake zou zijn van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 49/8 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

Op 1 september 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij voert aan dat zij wordt geïsoleerd door de Karuna-groepering omwille van haar hulp aan de LTTE. Op 20 november 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die bij arrest nr. 202 215 van 10 april 2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd bevestigd. Er werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden problemen met de Karuna-groepering.

Op 12 juni 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. De verzoekende partij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette en zij voegt toe dat zij niemand meer heeft in Sri Lanka, dat haar echtgenote is hertrouwd, dat zij geen informatie heeft over haar kinderen en dat zij depressief is. Op 29 augustus 2018 verklaarde de commissaris-generaal dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Bij arrest nr. 216 048 van 30 januari 2019 verwierp de Raad het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Er werd vastgesteld dat de verzoekende partij geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Op 10 april 2019 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in haar verklaringen afgelegd in het kader van haar twee voorgaande verzoeken om internationale bescherming en voegt toe dat zij ziek is en last heeft van astma. Op 19 juli 2019 verklaarde de commissaris-generaal dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat de verzoekende partij geen feiten of elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 13 december 2019 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt opnieuw in de verklaringen die zij in het kader van haar drie voorgaande verzoeken om internationale bescherming heeft afgelegd en legt een foto voor van haar zoon. Op 12 maart 2020 verklaarde de commissaris-generaal dit derde volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat de verzoekende partij geen feiten of elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 15 september 2021 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in de verklaringen die zij in het kader van haar vier voorgaande verzoeken om internationale bescherming heeft afgelegd. Zij stelt dat zij niets of niemand meer heeft in Sri Lanka. Zij voert aan dat zij in het verleden niet alles correct heeft kunnen uiteenzetten omdat zij depressief was en verslaafd was aan alcohol. Zij legt geen bijkomende documenten voor.

In het kader van onderhavig, vijfde verzoek om internationale bescherming, legt de verzoekende partij geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af. Evenmin legt ze nieuwe documenten voor. Zij beperkt zich tot een verwijzing naar de verklaringen die zij reeds in het kader van haar voorgaande verzoeken om

internationale bescherming heeft afgelegd. Waar de verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift betoogt dat rekening dient te worden gehouden met de door haar aangebrachte elementen en dat de commissaris-generaal pertinent weigert haar vluchtrelaas geloofwaardig te achten ondanks dat zij meermaals heeft aangegeven dat haar leven in Sri Lanka in gevaar is, verliest zij uit het oog dat zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds vaststelden dat geen geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas en dat in het kader van haar volgende verzoeken om internationale bescherming telkens werd geoordeeld dat zij geen nieuwe feiten of elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt, zoals bepaald in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan niet middels het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming rechtsmiddelen aanwenden tegen beslissing die intussen definitief zijn geworden. Aangezien de verzoekende partij in het kader van onderhavig, vijfde verzoek, het vierde volgende verzoek, om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt en geen nieuwe documenten voorlegt, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zij nieuwe feiten of elementen aanbrengt die, in tegenstelling tot de beoordelingen in het kader van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming, de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat zij omwille van haar depressie en haar alcoholverslaving niet in staat was om in het kader van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming alles correct te kunnen uiteenzetten, dient vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat enig medisch en/of psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van een depressie en/of een alcoholverslaving niet in staat was om in het kader van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming gedetailleerde, doorleefde, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin toont zij aan dat zij van deze depressie en/of alcoholverslaving niet eerder melding kon maken. Zoals gesteld, kan de verzoekende partij niet middels het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming alsnog rechtsmiddelen aanwenden tegen de beoordeling die van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming werd gemaakt en die intussen definitief zijn geworden.

Mede gelet de ongeloofwaardige verklaringen van de verzoekende partij hierover, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vervolgens terecht dat uit de beschikbare informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) blijkt dat het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka niet volstaat om aanspraak te maken op internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt op basis van de meest recente landeninformatie terecht gemotiveerd dat: *"Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat hoewel de oorlog tussen de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam, de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Sri Lanka: "Situatie bij terugkeer van Tamils" van 15 juli 2021) blijkt dat Gotabhaya Rajapaksa sinds zijn aantreden als president in november 2019 probeert om alle macht naar zich toe te trekken. Op 22 oktober 2020 keurde het Sri Lankaanse parlement amendement 20A goed met een tweederdemeerderheid. Meerdere geraadpleegde bronnen verwijzen naar het feit dat de grondwetswijziging gevolgen kan hebben voor alle minderheidsgroepen in Sri Lanka en in het bijzonder voor Tamils.,*

Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, blijkt uit het door Cedoca gevoerde onderzoek dat er geen aanwijzingen zijn dat de in- en uitreisprocedures op Colombo Airport sinds de verkiezingen van november 2019 zijn veranderd. Iedereen die (gedwongen of vrijwillig) terugkeert naar Sri Lanka wordt bij aankomst op de luchthaven van Colombo door een medewerker van de immigratiedienst gecontroleerd op zijn identiteit én op zijn eventuele aanwezigheid op zogenaamde "stop and watch lists". Tijdens deze controle wordt ook onderzocht of de betrokkene een inbreuk op de immigratiewetgeving begaan heeft. Iedereen die op een lijst met gezochte personen (watch list) staat, of die in verband kan worden gebracht met criminaliteit of met inbreuken tegen de emigratie- en immigratiewetgeving, of die gezocht worden door Interpol zal verder ondervraagd worden. Wie op een zwarte lijst staat van personen die reeds in contact zijn gekomen met het gerecht of de politie en vervolgens een verbod hebben gekregen om te reizen (stop list) zal zeker tegengehouden worden.

Uit een analyse van de bronnen die gevallen rapporteren van detentie blijkt dat het bijna altijd gaat over personen bij wie een band met de LTTE bestaat of vermoed wordt. Personen die een betekenisvolle rol gespeeld hebben voor de zaak van het naoorlogse Tamilseparatisme en/of voor een heropening van de vijandelijkheden in Sri Lanka worden als een bedreiging voor de Srilankaanse staat beschouwd en zullen in de negatieve belangstelling van de Srilankaanse autoriteiten staan. Zij lopen een reëel risico gearresteerd te worden op grond van de Prevention of Terrorism Act (PTA).

Soms worden ook personen aangehouden op de luchthaven omwille van inbreuken tegen de migratiewetgeving. Een vrijstelling op borg binnen de 24 uur is hierbij de regel maar dit geldt niet voor gearresteerden van wie vermoed wordt dat ze betrokken zijn bij het organiseren of faciliteren van een illegale uitreis, die betrokken zijn bij documentenfraude, die gebruik gemaakt hebben van twee paspoorten, of die op een lijst van gezochte personen staan. Inbreuken op de migratiewetgeving kunnen leiden tot strafprocedures. Hierbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen Tamils en personen van andere etnieën. Uit het gegeven dat men bij een terugkeer naar Sri Lanka mogelijks strafrechtelijk vervolgd kan worden wegens het overtreden van de Sri Lankaanse wetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende immigratiewetgeving te handhaven.

Hierbij dient aansluitend te worden opgemerkt dat er in uw hoofde reeds in het verleden werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Sri Lanka op illegale wijze te hebben verlaten, dan wel hierbij gebruik zou hebben gemaakt van (ver)vals(t)e documenten.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt dat het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op internationale bescherming. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Sri Lanka: "Situatie bij terugkeer van Tamils" van 15 juli 2021) blijkt immers niet dat Tamils ingeval van terugkeer naar Sri Lanka meer geïsoleerd worden of meer risico lopen om strafrechtelijk vervolgd te worden dan andere etnieën louter omdat ze Tamil zijn. Evenmin blijkt uit deze informatie dat een afgewezen verzoeker om internationale bescherming bij een terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt blootgesteld te worden aan een mensonterende of vernederende behandeling of bestraffing louter omdat hij in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Gezien u geen gewag maakt van, al dan niet (on)rechtstreeks, banden te hebben met de LTTE, en u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka op illegale wijze verlaten heeft, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als dusdanig blijft voormelde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen.

4. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS